

Loven af 1870, § 6, kunde der kun tillægges ham Halvdelen af det nævnte Honorar, men der er tillagt ham de fulde 2,000 Kr. Finansudvalget kan ikke billige dette, og samtidig med at paatale det, foreslaar Udvalget, at for saa vidt Konstitutionen skulde vare ind i næste Finansaar, kan Honoraret fastsættes til 1500 Kr. — Dernæst Stillingen som Overinspektør ved Fængselsvæsenet, som blev ledig ved Indehaverens Udnævnelse til Justitsminister. Den er lønnet med 2,300 Kr., som udredes af den Medhjælpssum, som er stillet til Ministeriets Raadighed, dels ifølge Lønningslov af 25de Marts 1871, dels ved senere Bevillinger paa Finansloven. I den ledige Stilling har Ministeren konstitueret en af Statens Bestillingsmænd, nemlig en Assistent under Kultusministeriet, som hidtil har fungeret som Overinspektørens Sekretær. Der kunde tillægges ham Halvdelen af Honoraret; Ministeren har tillagt ham det hele Honorar, hvilket Udvalgets Flertal ikke kan billige. Samtidig indstiller Flertallet, at hvis Konstitutionen skulde vare ind i næste Finansaar, kan Honoraret for den konstituerede fastsættes til Halvdelen, altsaa til 1150 Kr. Vi finde ikke Grund til her at gaa højere end til Halvdelen, fordi den konstituerede Overinspektør til sin Hjælp kan have en Sekretær, der kan lønnes med 1600 Kr. som hidtil, og dernæst ogsaa den i øvrigt fornødne Bistand, som lønnes af den samlede Medhjælpssum.

Mod Rigtigheden af Finansudvalgets Opfattelse er det nu, at denne Skrivelse gør Indsigelse. Den Argumentation, som den bygger paa, er følgende: Konseilspræsidenten benægter, at disse to Poster ere Embeder eller Bestillinger i den Betydning, som forudsættes i Loven af 26de Marts 1870. Ganske vist maa det indrømmes, hedder det, at „Henførelsen under Begrebet om Embede ikke er udelukket ved Stillingernes egen Karakter, men Udelukkelsen grunder sig paa Lovens positive Bestemmelse. Ved de Love, i hvilke de nævnte Stillingers Bestaaen direkte eller indirekte er hjemlet, har det nemlig været Lovgivernes umiskendelige og fuldt bevidste Hensigt at give disse en Særstilling uden for de om Embeder gældende Lønnings- og Pensionsregler“, og denne Særstilling, hedder det saa videre, betegnes ved Ordet Honorar, idet man i denne Betegnelse har ment at finde „et ikke for Misforstaaelser udsat Udtryk for den Tanke, at Stillingen ikke eller ikke længere skulde betragtes som et Embede, der var de almindelige

for Embeder gældende Lønnings- og Pensionsregler undergivet“. Dernæst udvikles det, hvorledes Stillingen som Overinspektør oprindeligt var et Embede, oprettet ved kgl. Resolution af 27de November 1848, hvorledes der heri skete en Forandring ved Loven af 19de Februar 1861, idet Embedet i dets hidtilværende Skikkelse bortfaldt, og der stilledes en Sum til Raadighed, hvoraf der ifølge kgl. Resolution af 4de Maj 1861 udrededes Lønning til Bestyreren af et saakaldt Kontor for Fængselsvæsenet; endvidere, at denne Ordning fastholdtes ved Loven af 25de Marts 1871 og fremdeles vedblev ogsaa efter 1884, da Stillingen som Overinspektør ved Fængselsvæsenet oprettedes paa ny ved en kgl. Resolution.

Altsaa, Kernepunktet i denne Argumentation er det, at vel tør det ikke bestrides, at disse Stillinger ere Embeder — og det ere de ganske utvivlsomt efter deres Karakter — men at det er Embeder, paa hvilke de almindelige Regler for Embeder og Stillinger i Henseende til Lønningsvilkaar osv. ikke skulle finde Anvendelse, idet der foreligger særlige positive Lovbestemmelser, som have den umiskendelige og fuldt bevidste Hensigt at give dem en Særstilling uden for de i øvrigt gældende Lønnings- og Pensionsregler. Dette udtrykkes ved Benyttelsen af Ordet „Honorar“. Saaledes altsaa med den Forandring, som i 1861 foregik med Stillingen som Overinspektør ved Fængselsvæsenet. Hovedargumentet bliver altsaa dette, at den Forandring i Overinspektørens Embede, som Lovgivningen foretog i Aaret 1861, skete i den umiskendelige og fuldt bevidste Hensigt, at gøre en Undtagelse fra de Lovregler, som bleve vedtagne i Aaret 1870! Jeg tror ikke at gøre mig skyldig i nogen Overdrivelse, naar jeg siger, at dette dog vist ikke har megen Sandsynlighed for sig. — Men vil man maaske svare: Dette er heller ikke Mening; det, der skete i 1861, var at gøre en Undtagelse fra de Regler, som gjaldt i 1861, og de Regler, som gjaldt i 1861, ere atter de samme, som nu findes i Loven af 1870. Men heller ikke dette passer. Thi de Lovregler i Loven af 1870, hvorom det her drejer sig, de ere ny. De fandtes ikke i Lovgivningen før 1870.

Jeg skal for at fjerne al Tvivl herom, uagtet det er meget vidtløftigt — jeg beklager, det tager længere Tid end ønskeligt, og at jeg maa trætte Tinget med den Slags juridiske og historiske Undersøgelser — dog gaa noget ind paa Forhistorien for denne Lov af 26de Marts 1870, for at vise,